De vermakelyke rarekiekkas-kyker

bron
De vermakelyke rarekiekkas-kyker. B. Koene, Amsterdam ca. 1820

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ver049verm01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

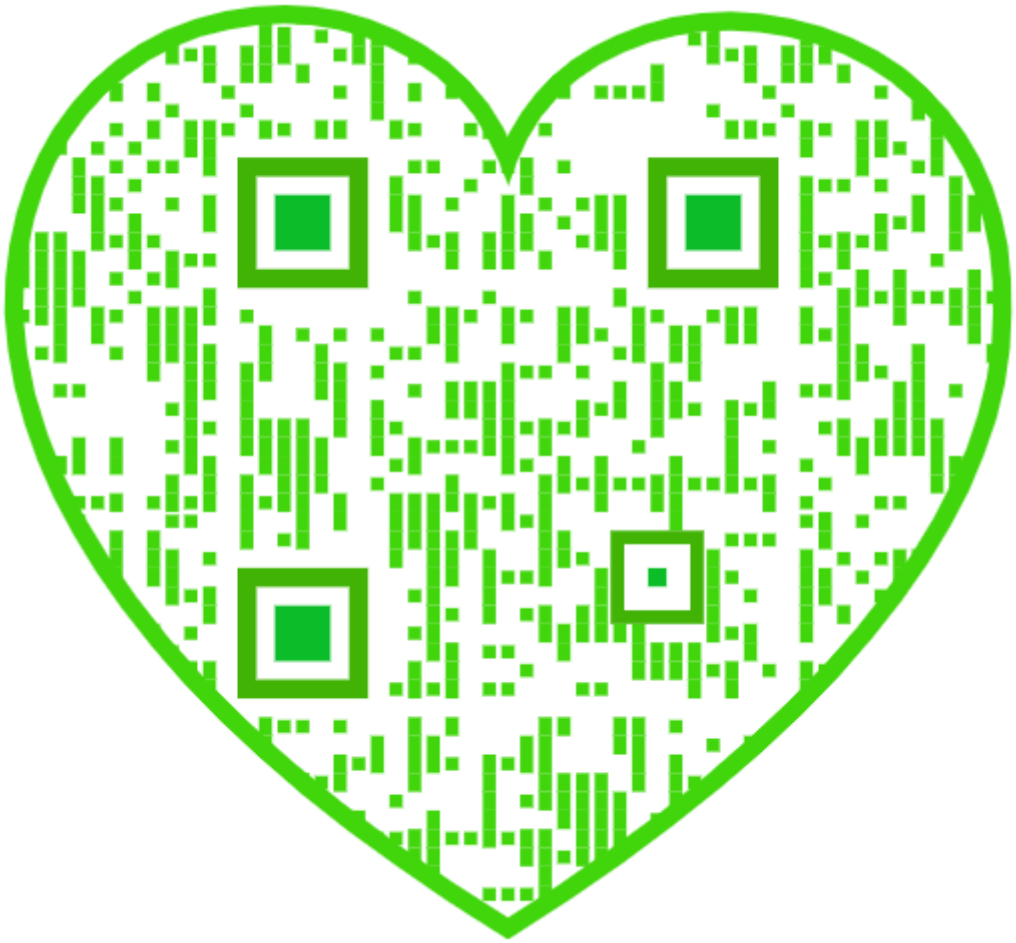

De vermaaklyke rarekiekkas-kyker.

De vrolyke Rarekiekkas-Kyker.

Stem: Laatsmaal toen ik lag en sliep.

1.
Laestmael kwam ik in de stad,
Een yder riep toen even hard,
Kom, kom, vriendje kom,
Wilt eens stryken, laet eens kyken:
Kom, kom, vriendje kom,
Een yder heet uw wellekom.

2.
Hy zet zijn schraeg en kastje neer,
Dit was juist zijn grootst begeer:
Kijk, kijk, kind ren kijk,
Mietje, Naetje, Grietje Daetje,
Kijk, kijk, al gelijk,
Is dat niet een schoon practijk?

3.
Voor eerst, daer zieje Buonapart,
In frankrijk op de groote markt,
Kijk, kijk terdeeg in ’t rond,
Wat kan hy draven, o die braven!
Kijk, kijk terdeeg in ’t rond,
Nu staat hy weer voor ’t front.

4.
Daer hebt gy de groote vloot,
Van zo menig schip en boot,
Ziet, ziet terdegen uit,
Hoe zy werken, hun versterken!
Ziet, ziet terdeegen uit,
Anders is ’t voor geen duit.
5.
Daer ziet gy nu de ruime zee,
In ’t verschiet ook Englands rhee,
Maer, maer, dat is waer,
Hoe veel vlooten, klijn en grooten,
Maer, maer, dat is waer,
Die ‘er thands al leggen klaer.
6.
Van verre ziet men een gevegt
Van scheepen, die elkander regt,
Braef, braef, ja dapper slaen:
Hoe zy zig weeren, en probeeren,
Kijk, kijk, dat eens aen,
Om malkaer te neemen gaen.
7.
Daer ziet gy nu Ierlands kust,
Wat zijn zy daer ongerust,
Voor, voor, ja waar voor,
Voor de franschen, om te dansen,
Voor, voor, ja waer voor,
Voor de franschen Carmagnool.
8.
Daer ziet gy al weer wat aers,
ô Dat is iets wonders raers,
Ja, ja, ’t is wel waer,
Veele vorsten, die thans torsten,
Ja, ja, ’t is wel waer,
Zy zijn oneenig met malkaer.

9.
Nu ziet gy het laetste stuk,
Hoop ik strekt uw tot geluk,
Vree, vree, ja de vree,
Weer herleven, en ons geven,
Vree, vree, dat de vree
Juicht eerlang op Neêrlands rhee.
10.
Nu kinderen het is gedaen:
Wil uw duitjes passen gaen,
Vier, vier, ja maer vier:
Hebt gy alles nu bekeken,
Vier, vier, ja maer vier,
Voor vier duyten uw-playzier.
11.
Ik ga nu weder verder voort:
Ik pak mijn boeltje zo het hoort,
Ja, ja, nu wel dra,
Weer aen ’t ryzen, om te pryzen,
Ja, ja, nu wel dra,
Gaen ik voort op Gods gena.
12.
Adieu dan burgers altemael,
Ik verwagt een goed onthael,
Kast, kast, met mijn kast,
Voor die ’t lyken, om te kyken;
Kast, kast, met mijn kast:
Want lang te draegen is een last.

De vermakelyke droom van een jongman.

Stem: Werther kent gy uw Charlotte.

1.
ô Stille nacht, wiens duisterheden
Onzen aerdbol overtrekt,
My; aen 't zagte bed gebonden,
Zomtijds tot bespiegeling wekt;
Zoud gy luisteren naer mijn droomen,
Duurd dan zevenmael zo lang:
Als ik met myn lief mag spreken,
Valt my nooit geen nacht te bang.
2.
Zy stond onlangs voor mijn oogen:
Hemel! welk een zoet gelaet,
Maer mijn lief wat vreemds, wat wonders!
Zijt gy in het rouwgewaed?
Gy verwekt gevoel en achting:
Heeft dan de onverzoenbre dood
U in uw geslaeht geteisterd,
En van ware vreugd ontbloot?
3.
Lieve traenen, die als beekjes
Uit uw zuyvre oevers vloeid,
Gy! gy tekend ware onschuld,
Daer gy op haer boezem sproeid,
Schaemte! doet gy nederbuigen
Een vergode Hemelmaegd?
Deelde ik maer in de smarte,
Die deez' ware schoonheid draegd.

4.

Ik vervoerd, door haere schoonheid,
Stond als ziel- en levenloos,
Minnares! zegt my de reden,
Dat ik u in droefheid troost:
Wilt uw tranen wederhouden,
Noodlot! waerom wijkt gy niet?
Ik: ik moet in druk versmelten,
Als gy langer smarte bied.

5.

Eensklaps berste zy in traenen,
Vloog… en viel ter aarde neer;
Myne lippen die uw drukte,
Zijn de uwe doch niet meer.
Minnaer ‘k heb mijn plicht geschonden,
‘k Ben niet meer die ‘k voormaels was,
Ach! dat dien gewetenlozen,
Met my wierd tot stof en asch.

6.

Ja! hy heeft mijn eer veroverd,
Noemt my monster van deez’ aerd:
Ik ben duyzend, duyzend vloeken
En u eeuw’gen afkeer waerd:
Heft den dolk, en ik zal sterven:
Stoot hem in het schuldig vart,
Leef dan eeuwig by ’t herdenken,
Van mijn rusteloze smart.

7.

Dierbre paerel, in deez’ oogen,
Rold tog spaerzaem op de aerd,
Minnares reyk my uw handen,
Gy, gy zijt berispens waerd,
Ja gy: maer ik zal vergeven,
’t Hart blijft u een onderpand,
Snode booswicht! gy zult sterven,
Vrees de wraek, van myne hand.

8.
Ban voor eeuwig af die droefheid,
Reyk me uw hand en zweer me uw trouw:
Ik, ik blijf uw vriend en minnaer,
Gy mijn troost, geen naberouw
Zal mijn edle ziel ooit knagen;
Neen ‘k vergeef u nogmaels dit,
Staet vry op en vloek dees aerde,
Daer gy zo bedrukt op zit.
9.
Ik ontwaekte, welke droomen:
Ja mijn zielsverwinster vlood,
Zy was weg: en ik gevoelde
My van alle vreugd ontbloot;
Maer wat naween kwelt mijn harte:
Droomen zijn wel enkel niet,
Evenwel gebeurd het dikwyls,
Dat men daer van uitkomst ziet.

Een Nieuw Lied van een kwaad wyf, die met wiegen goed gemaakt is.

Stem: Van Alexander.

1.
Hoord vrienden in ’t ronden,
Ik weet weer een zaek,
Ik zal ’t u verkonden,
Het diend tot vermaek:
Een jonker wilt weten,
Hy minde een daem,
Hy vond hem bedreten,
Met dat zoete lam.

2.
’t Jawoord was gegeven
Van de echte trouw,
Om zamen te leven,
Zo als man en vrouw.
Hy ging met behaegen,
Wilt my wel verstaen,
Haer ouders afvraegen,
Om trouwen te gaen.
3.
Wel mist gy u zinnen,
Word liever Soldaet,
Als zo een te minnen,
Zy is boos en kwaed,
Ik zweer ’t is een staeltje,
Geloof het is waer,
Kost ons menig traentje,
Ook binnen het jaer.
4.
Den Jongman ontsteken,
Door de minnepijn,
Hoord na geen gebreken,
Hy dagt zy is mijn:
De zaek kan verkeren,
Zo zy is getrouwd,
Den staet die doet leren,
Zo aen jong als oud.
5.
De eerste tyden,
Men leefde galant,
’t Was net als in ’t vryden,
Door den minnebrand:
Zy scheen in zijn oogen
Als een diamant,
De min was vervlogen,
Den speelman van kant.

6.
De blyde uuren
Die waren voorby,
Zy kreeg haer kuuren,
Zy speeld haer party
Het kon hem niet baten
Met goed of met kwaed,
Ziet hy liet haer praeten
En zogt goede raed.
7.
Stooten of slagen
Dat is geen fatzoen,
Lang te verdragen
Kon hy niet doen:
Hy ging hem bepijnzen
Met de hersens verdraayd,
Klyne kinders die grijnzen
Met wiegen men paayd.
8.
Een wieg wilt het weten
Heeft hy dan gekogt,
De maet wel gemeten,
Wierd hem t'huis gebrogt,
En twee boeren gasten,
Heel fris en galant,
Daer hy aen belasten
Bijft hier by de hand.
9.
Hy noode de vrienden,
Ook moeder en vaer,
Die hun lieten vinden,
De tafel was klaer;
Maer in korte uuren,
Aenhoord nu het spel:
Het wijf kreeg haer kuuren,
Het was als een hel.

10.
De man die belasten
Dees twee kloeke mans
Zijn vrouw aen te tasten
Op duitsch of op fransch:
Hy sprak zonder faelen,
‘k Heb iets in mijn zin,
Wilt de wieg maer halen,
Mijn vrouw moet ‘er in.
11.
Dees twee kloeke boeren
Die pakten het wijf,
Met koorden en snoeren,
En bonden haer stijf:
De man riep couragie,
Wiegt maer uit uw magt,
Doet goed avantagie,
Zo wel dagt als nagt.
12.
De mannen die trokken
De wieg om en om,
De vrouw door het schokken
Lag ook niet als stom;
Maer zy zong een liedje
Met een heldere tael,
Een zeer schoon muziekje!
Hoord men in de zael.
13.
De wieg hadt geronkt
Wel drie uuren lang,
En al wat zy zong
Was egaelen zang:
Den man die sprak donders,
Veranderd uw toon,
En zing iets byzonders,
Dat is nog zo schoon.

14.
Zy zong toen de nooten
Op de regte maet;
Maer ’t heeft haer verdroten,
Zy roept om gena:
Haer herssens door ’t wiegen
Die waren verdraeid,
Zy sprak zonder liegen,
Nu ben ik gepaeid.
15.
De man zonder liegen
Die won het proces,
Een kwaed wijf te wiegen,
’t Is een zedeles:
Want vegten of slagen,
Dat baerd maer verdriet,
Het zijn droeve plaegen,
Alwaer het geschied.

Een nieuw lied, of een aardig voorval tusschen een Jager en een aardig jong Meisje.

Op eene aangename wys.

1.
Daer zou ‘er een jager uit jagen gaen,
Uit jagen zo zou hy gaen: bis.
Wat vond hy op zijn wegen,
Een aerdig Meisje ter degen,
Zy was ‘er vry aengedaen. bis.

2.
Ik groet u mijn schoone engelin,
Mogt ik eens by jou zijn? bis.
Mogt ik eens by jou slapen,
Een aerdig ief meisje genaken,
Genezen was al mijn pijn. bis.

3.
By u te slaepen dat kan niet zijn,
Sprak dat lieve Meisje tot mijn, bis.
Kom van avond in de nagten,
Dan zal ik u schoon kind verwagten,
Dan zal ik u laeten in. bis.

4.
De dag verdween en de avond kwam aen,
Dat de jager uit jagen zou gaen, bis.
Hy blaesde op zijn walthooren,
Een aerdig lief meisje bekooren,
Zy liet ‘er dees jager in. bis.

5.
De moeder die sliep en de vader riep,
Waer mag ‘er ons dogtertje zijn, bis.
Wat mag ‘er ons dochtertje maken,
Ik hoor de bedstede kraken,
Zy slaept ‘er voorwaer niet alleen. bis.

6.
De moeder stond op en de vader stond op,
Zy zijn na boven gegaen, bis.
Zy leiden daer arm in arm,
Zo lief en zo lekker en warm,
Zo minlijk by elkaer, bis.

7.
Och moeder vergeeft my deze keer,
Want ik zit in de nood, bis.
Het zijn geen huwlijks zaeken;
De jager by het meisje te slapen,
Hy bemind mijn tot aen den dood. bis.

Aanspraak van een Minnaar aan zyn Lief Roselinde.

Op eene bekoorlyke wys.

1.
Lief vriendin die ik beminne,
Lief vriendinne hoord my aen,
Gy staet in mijn hart en zinne,
‘k Bid u laet my troost ontfaen,
Tot u alleen is mijn verlangen,
Door de liefde en rechte zin,
Lief Rosalinde, mijn welbeminde,
Aaenhoord mijn rede hoe ‘k u bemin, bis.

2.
Niemand op geheel de aerde,
Die mijn hart behagen kan,
Als gy maget vol van waerde,
Ach! aenhoord mijn bede dan,
Laet my nu troost van u verwerven,
En geef gehoor aen ’t geen ik vraeg,
Lief Rosalinde, mijn welbeminde,
’t Is agttien maande dat ik liefde draeg.

3.
Toen durfde ik u niet te spreken,
Om te klagen myne smart,
Ik liet mijn traenen leken,
Door de liefde aen mijn hart,
Als ik aenzag u minzaem wezen,
Of dat ik hoorde uwe tael:
Lief Rosalinde, mijn welbeminde,
Maek toch een einde aan mijn droeve kwael.

4.
Nu neem ik de stoutigheden,
Om te vragen uwe trouw,
Liefde lief steld my in vrede,
Help een minnaer uit den rouw:
Want gy staet in mijn hart geschreven,
En niemand anders wil ik ooit:
Lief Rosalinde, mijn welbeminde,
Ik zal u beminnen tot aen mijn dood. bis.
5.
Minnaer uwe zoete woorden
Dwingen ook mijn teer gemoed,
Die my ook zeer bekoorden,
Tot u liefde dragen moet:
Zijt dan standvastig in uw liefde,
Ik zal dan wezen uwe huisvrouw,
Houd Rosalinde, voor uw beminde:
Wy zullen treden in den echte trouw.
6.
Nu ziet men in vreugde leven,
Rosalinde met haar vrind,
Wie kan meerder liefde geven,
Als me in dees twee harten vind,
Zy zijn door liefde elkaer genegen,
Geheel minzaem in de liefde al:
Leef Rosalinde, met u beminde!
Niemand als den Schepper die u scheiden zal.

Op de Boerenstand.

Stem Van Buonaparte.

1.
Hoe vrolijk kan de boer niet leven
Als hy zijn land en volk beschouwt
En aen een elk 't zijn kan geven,
En dat hy dan op God betrouwd,
Den boer die zaeyt en maeyt 't land,
En wagt de zegen van Gods hand.

2.
Als zy den morgen op zien klaeren,
Vangt elk met nieuwe kragten aen,
Al dorsende zy 't graen vergaeren,
En als den winter is gedaen,
Jaegt hy de beesten in 't land,
Den boer zegt Gode lof en dank.

3.
Hoe zou den bakker kunnen werken,
't Lieve brood dat men graeg eet,
Zo God den Boer niet kwam te sterken,
Dat hy zijn land dan maekt gereed,
Hoe zou men leven in de stee,
Als niet den Boer 't werk dee?

4.
Hoe zou den zeeman kunnen leven,
Indien de boer niet deed 't werk,
't Is waer God moet 't wasdom geven,
En maken hem door goedheid sterk,
Daer voor toond hy zijn dankbaerheid,
Na zijn verrichte arrebeid.

5.
Als gy zijt aen den dis gezeten,
Sla op tafel dan een toer,
Bezie dan eens 't lieve eeten,
't Komt tog alles van den boer:
Dus mensch zo dikwyls als gy eet,
De boerenstand tog niet vergeet.
6.
't Is waer de zeeman brengt veel waeren,
Uit onderscheyden landen aen;
Maer zo daer ook geen boeren waren,
Hoe zouden zy daer mede staen,
't Komt alles van den boer zijn hand,
Maer God is meester van 't land.

Herders Minne-lied van Doris en Silvia.

Op eene Aangename Wys.

Doris.
1. Liefste Herderinne,
Puykje van mijn zinnen,
Pronk-juweel van 't land,
'k Wensch u te beminnen,
Laet my troost gewinnen,
Reykt my uwen hand.

Silvia
2. Doris 'k moet my schamen,
Dat gy voor mijn raemen
Zulke toonen slaet:

Die verliefde naemen,
Mag ik niet beaemen,
Daer mede elders gaet.

Doris.

3. Schoonste lief geprezen,
'k Wensch by u te wezen,
En by anders geen,
Laet my niet in vrezen;
Maer, o uitgelezen!
Luysterd naer myn reen.

Silvia.

4. Wat moet Tyter denken,
Dat gy my durft krenken,
In myn faem en eer?
Herder al uw wenken,
Wilt die Fillis schenken,
Vrijdt naer myn niet meer.

Doris.

5. Beste Engelinne;
Toont my wederminne;
Loont doch myne trouw:
'k Kan niet nyt myn sinnen:
Stellen u te minnen,
'k Smeek u wordt myn vrouw.

Silvia.

6. Doris uwe zangen:
En stout verlangen;
Treffen my het hart:
'k Wil u dan ontvangen:
En niet langer prangen:
Uwe minne-smart.

De droomende Minnaar.

Stem: Van de Jaloersche Vrouw

1.
Een meysje dat mijn zinnen streeld,
Ja zinnen streeld,
Was deze nagt mijn droom,
Ik droomde dat ik naest haer stond,
By eenen waterstroom. bis.

2.
Komt lieve jongeling zeide zy,
Ja zeide zy,
Zet u hier eens wat neer,
Neemt dit geschenk van liefde aen,
Doen kuste ik haer teer. bis.

3.
By alle goden zweerden ik,
Ja zweerden ik,
Dat ik u teer bemin,
Gy reeds mijn hart al lang bezit,
Brengt daer niets tegen in, bis.

4.
Zie daer mijn hart en ook mijn min,
Ja ook mijn min,
Neemt aen het is voor u,
En leeft ‘er mede na uw zin,
Dan ben ik geheel voor u. bis.

5.
Ik streelde haer en zey mijn heer,
Ja zey mijn heer,
Ach hemel wat was ik bly,

Maer niemand klopte aan de deur,
Toen was mijn vreugd voorby. bis.
6.
Wat dat een mensch niet droomen kan,
Ja droomen kan,
van 't voorwerp dat hy mind;
Maer als men dan eens wakker word,
Dan gelijkt men wel een kind. bis.
7.
Adieu gy droomers altemael,
Ja altemael,
Mijn droomen is gedaen,
Mind toch geen meisjes in den droom,
Het mogt u ook zo gaen. bis.

Een Nieuw Lied.

Stem: Van het Roosje.

1.
Aan u alleen kom ik mijn hart aenbieden,
Ontfangt het als een onderpand,
Gy word van my zeer teder aengebeden,
Terwijl mijn hart van liefde brand.
Och lieve kind hoe kunt gy zulks gedogen,
Gelooft gy dan aen u minnaer niet,
Gy zegt aen my zo veel te zijn bedrogen,
Helaes! wat baerd my zulks verdriet.
2.
Moet ik dan voor een anders ontrouw lyden>
Daer mijn hart zo zuyver is,
Wilt gy mijn dan immers eens verblyden,
Weet gy dan niet wat liefde is?

Ik wil my geheel aan uw bevelen stellen,
Al mijn geluk hebt gy in uw hand,
Och wilt het vonnis tot mijn voordeel vellen,
Terwijl ik gantsch van liefde brand.

3.

Gy lieve maegd zijt immers te gevoelig,
Dat gy de liefde niet kennen zult,
U edle hart niet wulps noch ongevoelig,
Maer teffens gewapend met geduld.
Een spijt van haer die mijn geluk benyden,
Bemin ik uw toch oprecht en trouw,
Wilt uw dan tot wederliefde beryden,
En help mijn kwynend hart uit alle rouw.

4.

Daer legt mijn pen ik kan niet langer digten,
Mijn hand die beeft wat vang ik aen,
Adju mijn lief de liefde doet my zwigten,
Leeft vergenoegd en onaengedaen:
Ik mag geen gunst van u mijn lief verwerven,
Dat stort my in de zwaerste nood,
Ik moet eerlang van leed en droefheyd sterven,
En om u lyden een bittre dood.

Klaaglied van een Jonge Maagd, die van haar Minnaar verlaten is, en nu met haar kind moet gaan doolen.

Op eene Aangename Wys.

1.

Als ik bedenk mijn jonge maegde leven,
Daer is niemand die my troost kan geven,

Ik had een minnaer die speelde in mijn zin,
Als hy my vryde ’t was atijd vriendin. bis.

2.

Ik was een kind in ’t bloeijen van mijn jaren,
En ik dagt in ’t minst aen geen gevaeren,
Maer door zijn strelen en zoet gevly,
Ben ik door de liefde gekomen in de ly. bis.

3.

Zijn zoete woorden doorgriefde mijn harte,
Ik dagt in ’t minste aen geen druk of smarte,
Want zijn schoone spreken heeft mijn bekoord,
En door de liefde gaf ik hem het jawoord.

4.

En nu hy mijn bloempje heeft gestolen,
Houd hy hem van my geheel verscholen,
Ik ben verlaten van ouders en van vrind,
En moet nu gaen doolen met mijn arm kind.

5.

Ik zit in angst by dagen en by nagten,
En kan van niemand troost verwagten,
Hy gaet met andere meisjes aen de zwier,
Er is voor my helaes! geen uur plaizier.

6.

Als ik ’t onnozel schaep bedrukt aenschouwe,
Dan breekt mijn harte van droefheid en rouwe,
Het onnozel kind dat zijn Vader niet kend,
Daer moet ik mee dolen in droefheid en elend.

7.

Gy jonge maegden wilt van my hier leren,
Laet myne druk u tot een voorbeeld zijn,
Die van een minnaer word gevrijd,
Dat gy door de liefde niet wordt verleyd.

Een Nieuw Lied.

Op eene Aangename Wys.

1.
Wie zag ooyt schoonder schoone,
Dan myne engelin,
Die ‘k eeuwig min zal tonen,
Op offer ziel en zin,
Haer net beroemde leden,
Haer zuivre deugd en zeden,
Waer over dat mijn hart,
Door min verward.

2.
Hoe blinken haere oogen,
Haer net besneden mond,
Haer lipjes vol vermogen,
Die hebben my doorwond,
Als ik mogt kusjes plukken,
En op haer boesem drukken,
Waer over dat mijn hart,
Door min verward.

3.
Geen abron die kan haelen,
De nectar uit haer mond,
Dien ik zo menigmalen,
Ja telkens ondervond,
‘k Meen aen haer borst te sterven,
Ja slegts het leven derven,
Toen schonk zy my haer hart,
Door min verward.

4.
Wat onrust is het leven,
Als men keert van den min,
Het komt uw deel te geven,
Op offer ziel en zin,
't Wert al door min gedreven,
Wat men op aerd ziet leven,
Het speeld, streeld zeer verblijd
In eerbaerheid.
5.
De Lente komt uw toonen,
Vrouw venus met haer kind,
De vogelen in de boomen
Die hebben mijn bemind,
Hy dwaeld by dag en nagten,
Verliest alzo zijn kragten,
Waer dat ik ga of rust,
Mijn hart is nooyt gerust.
6.
Wie zulk een lief moet derven,
Die naderd straks de dood,
Ja duizend dooden sterven,
Zijn angst is veel te groot,
Hy valt in razernyen,
Hy mist geheel het vleijen,
Dat van zijn zoete lief,
Die honing-dief.

Aardige Klugt, voorgevallen op het Kattenburgerplein, tusschen Naatje de Vischvrouw en 't Kunstpaardje.

Stem: Van Pierlala.

1.
Komt vrienden luisterd naer dees klugt
Onlangs alhier geschied,
't Is lagchenswaerd a met genugt,
ô 't is zoo'n aerdig lied,
Het is van Naatje, het viswijf,
Zy had veel graentjes in haer lijf,
En het Kunstpaerdje welbekend:
Kom luister een moment.

2.
Het beestje zou zijn kunstjes doen,
Veel volk was daer vergaerd,
Kom aen mijn paerdje met fatzoen,
Zo sprak de baes van 't paerd,
Zoekt my hier eens van stonden aen,
Wie in zijn lijf heeft de meeste graen,
Het zogt in 't rond op heter daedm
En bleef staen vlak voor Naat.

3.
Dat hebje waerlijk wel geraen,
Zo sprak het dronke wijf,
'k Heb voor de kou al menig graen
Gedronken in mijn lijf,
Hoe duyvel weetje dat zo mooy,
Daer zijn twee stuyvers koop wat hooy,
Of liever voor dat lieve dier,
Dat doet my regt plyzier.

Maer zeg my eens mijn lieve beest,
Kan jy my wel verstaen?
Het Paerdje klinkt van ja, nu weest
Zo goed en hoord my aen,
Mijn kaerel is een raere gast,
Die ’s nachts niet op zijn zaken past,
Heeft hy ook meysjes van plyzier?
Het beest knikt ja, wijst vier.

5.

Zo beestje, zo, heeft hy die nog?
Het paerdje schut van neen,
Wel hoe veel heeft hy ‘er dan tog
Op heden twee of een?
Het paerdje telde aenstonds twee,
Zo zo, zy Naetje, wee, o wee,
Die hoeren en mijn kwaede vent,
Nu is het my bekend.

6.

Met liep zy naer ’t wijnhuys heen,
Daer juyst haer manshoofd was,
En sprak met schreijen en geween,
Komt hier jou hoeren ras:
Nachtlooper die tot mijn verdriet,
Twee hoeren houd, weet ik het niet,
ô Ja ik heb nou goed bescheyd,
Het paerd heeft het zelfs gezeid.

7.

Eerst had ge ‘er vier en nu maer twee,
En by mijn legje stil,
Dan is ’t ik heb zoo’n vaek, waermee
Dat jy maer zeggen wil,
‘k Bewaer het voor mijn hoertjes die
My beter aenstaen, zie ja, ja zie,
Gy hebt mijn lang genoeg verleyd,
Het paerd heeft ’t zelfs gezeyd.

8.
De man stond als een gek en zei
Wat duyvel scheeltje wijf:
Waer zijn die hoeren wijs ze my,
Gy hebt een graen in ’t lijf,
Ik geefje straks een voet voor ’t gat,
Doen dat jou hoeren Griet en Mat
Sprak Naa, terwijl zy vol van spijt
Riep ’t Paard heeft ’t zelfs gezeyd.
9.
Oorlof gy piksters van een graen,
Komt niet te digt by ’t paerd,
Het beestje dat zou u verraen,
En daer het onrust baerd,
ô Mannen houje wyven thuys,
Vooral wanneer je niet zijt pluys,
Want anders krijgt gy tot bescheyd,
Het paerd heeft ’t zelfs gezeyd.

Een Nieuw Lied.

Die ’t goedje trouwd en niet de maagd,
Die staat bekaayd en word beklaagd.

Stem: Wat word ons al vreugd gegeven.

1.
Vryers wilt u wel bezinnen,
Gaet niet al te los in ’t minnen,
Ziet eerst wat ‘er omme gaet,
Hoe het met u Liefje staet.

2.
Of zy deugdzaem is van leven,
Of zy reden weet te geven,
Niet te los noch onbedagt,
Dat ‘er niemand om en lacht.
3.
Laet u niet aen ’t goed verbinden,
Wilt geen trouwen onderwinden,
Met een duyfje zonder gal,
Die men houd voor half mal.
4.
Laet veel liever ’t goedje vaeren,
Zoekt ook wijsheid in het paeren:
’t Goed en doet wil niemand kwaed,
Maer wat is ’t een slegte staet.
5.
Als de man alleen moet waeken,
En beschikken alle zaeken,
Als de vrouw is dom en bot,
Altijd even mal en zot.
6.
Zult gy op een maeltijd komen,
Wyze man hoe moet gy schroomen,
Gy hebt uw naauwlijks omgedraayd,
Of gy vind u al bekaayt.
7.
ô Dit kan zo dapper drukken,
Nog zo vreest gy ’t hart aen stukken,
’t Geene dat ‘er word gebaerd,
Meest al na de moeder aerd.
8.
Voor gepiept word nagezongen:
Bonte ouden, bonte jongen,
Wilt gy leeven ongekweld,
Neemt geen meysje om haer geld.

9.
't Geld en kan geen wijsheyd geven;
Wijsheyd is de sleur van 't leven,
Ziet wel voor u wat gy doet,
Trouwd geen zotskap om haer goed.

Een Nieuw Lied op Hans Michel.

Op eene Aangename wys.

1.
Hans Michel was een Weduwnaar,
Zeer oud en grys van dagen,
Hy nam een lieven Vrouw voorwaar,
Die hem dagt te behaagen,
Zy speelt met hem als met een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

Nu was Hans Michel juist geen Man die men iets op de mouw kon spelden, maar ondertusschen:

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.
2.
Hans Michel ging vroeg uit den huis,
En nam zyn stokje meeden,
Hy was zo stil gelyk een muis,
En liet zyn Vrouw met vreeden,
Maar een Adonis na haar zin,
Nam nu by haar zyn plaats straks in,
Zyn plaats straks in, bis.

Nu had Hans Michel verscheide maalen iets gemerkt, en zyn agterdogt en jalousie zou hem haast tot daaden vervoert hebben, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

3.

Zyn lieve Vrouw moest menigmaal
Alleen in huis dus weezen,
En heeft haar minnaars liefdekwaal,
Een lange tyd geneezen,
Dog sprak zy met een valsch gevly,
Hans Micheltje blyft tog by my,
Blyft tog by my, bis.

Nu was Hans Michel juist geen Man die hem liet vleijen, men moest zig in acht neemen hem valsch te bejegenen, hy kon 't direct aan iemand zyn oogen zien, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

4.

De minnaar dat was nu een held
Zo yder ligt kan weeten,
Hans Michel die was naar het veld,
Maar had juist iets vergeeten,
Hy wil in huis maar weet niet hoe,
Zyn Vrouw die sloot de deure toe,
De deure toe, bis.

Nu had Hans Michel wel een byl kunnen neemen, om de deur open te hakken, maar ondertusschen,

Zoo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

5.

De minnaar zat in angst wat raad,
Het volk kwam hem te vangen,
Hij sprong uit 't vengster op den straat,
Maar liet zyn broek afhangen,
Hans Michel wel jou oude grys,
De broek is nu een groot bewys,
Een groot bewys, bis.

Nu had Hans Michel een stok moeten neemen, om zyn Vrouw naar verdiensten te loonen, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

6.

Hans Michel was nu boos en gram,
En wilde bloed vergieten,
Daar hy 't verwoede moordtuig nam,
Om zyn Vrouw dood te schieten,
Een moord Hans Michel wat is dat,
Gelukkig was het kruit juist nat,
Het kruit juist nat, bis.

En op het pistool was geen vuursteen, en als het kruit nat is; kan men 'er immers geen Vrouw mee dood schieten, nu had hy wel is waar, haar met de kolf kunnen dood beuken, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt Hans Michel blind,
Hans Michel blind, bis.

7.

Dat jonge Lieden zyn verzot,
Vry bouwen eenen tempel,
En wilt gy ouden zyn bespot,
Neemt Michel tot exempel,
Houd trouw de eendragt in u huis,
Want 't huwelyk baart u niets dan kruis,
U niets dan kruis, bis.

Nu zou men zeggen 'er is nooit geen reegel zonder uitzondering, maar ondertusschen.

Zo speelt zy met hem als een kind,
De liefde maakt ons alle blind,
Ons alle blind, bis.

Aria.

Op eene Aangename Wys.

Ons heeft de Schepper van de liefde
Tot vreugde Meisjes toegeschikt.
Haar schoonheid steeds ons hart doorgriefde,
Een ieder zoekt wat hem verkwikt,
Dan zwart, dan blond, dan bruin van haaren,
Dan vol, dan schraal, tog jong van jaaren,
Maar mogt ik slegts ik zou wel kiezen,
Het best niet uit myn oog verliezen,
De kleur zoekt ieder na zyn zin,
Hy geeft of neemt niet in de min,
Op Zondag zou ik een blonde vraagen,
De zwarte waar op Maandag myn,

De bruine kan myn ook behagen,
Die moest op Dingsdag voor myn zyn,
Op Woensdag nam ik bruin en blonte,
Elk ten behoorlyke stonden,
De Donderdag en Vrydag waren
Bestemt om alle drie te paren,
‘k Zou de Saturdag niet overslaan,
‘k Vang myn lust op nieuw weer aan,
Ziet eens dat plan was uitgelezen,
Van zo veel Meisjes door malkaar;
Maar wie kan zo gelukkig wezen?
Want Meisjes zyn hier in wat raar,
Zy willen slegts alleen beminnen,
Een Man die steld op haar zyn zinnen,
Maar wie kan dat van pasjes maken,
Dit zyn onmooglyke zaken,
Loof waarlyk dat by dit geval,
Geen Man ooit zuiver vloeken zal.

Op de dood van Jan Crediet.

Wys: Kom, myn liefje, kom.

1.

Vrienden luistert naar dit lied,
’t Is de dood van Jan Crediet,
Dat ik u hier stel ter hand,
’t Word bevonden aan allen kant,
Niemand wil hier nu meer borgen,
Nog niet tot den dag van morgen,
Ieder die roept klyn en groot,
Als dat Jan Crediet is dood.

2.
Als gy by den Bakker gaat,
En zegt dan myn lieve maat,
Geeft my een brood op Crediet,
Zo roept hy die woont hier niet,
Wat komt gy aan my te vraagen,
Hy presenteert me aanstonds slagen,
Ik en geef aan uw geen brood,
Jan Crediet die is hier dood.
3.
Gaat dan naar een Slagters huis,
Jan Crediet is waar niet pluis,
Vraag hem maar een pond twee drie
Osse vleesch of Carmonie,
Hy roept wil daar maar van zwygen,
Zonder geld is niets te krygen,
Hy met een corellie groot,
Roept dat Jan Crediet is dood.
4.
Als gy dan als Kameraat,
By den Vischverkoper gaat,
Om wat Paling of wat Steur,
Hy staat met de hand van veur,
En roept wilt maar geld eerst geven,
Mynen Vis wordt niet geschreven,
Want dat en doe ik hier nooit,
Jan Crediet die is weer dood.
5.
Wilt gy in den winkel gaan,
Om wat Thee of Safferaan,
Vraagt een loot Koffy of vier,
Zonder geld krygt gy geen zier,
Als gy maar op pof komt vragen,
Zien de menschen heel verslagen:
Zy roepen gy komt voor niet,
Want hier woond geen Jan Crediet.

6.
Als gy dan om troost of baat,
By den Boer om melk gaat,
Om wortels of moesery,
Als ‘er is uw geld niet by,
Dan hoord men aanstonds het leven,
‘k Zal myn Koe of Varkens geven,
’t Is al weder moeite voor niet,
Door de dood van Jan Crediet.

7.
Wild gy drinken een pint bier,
Jan Crediet is wyd van hier,
Want den baas roept met geweld,
Vriend wilt gy eerst geven geld,
Dan en valt ‘er geen onthouden,
Hy zou wel uw kleeren houden,
Al waar gy schier naakt en bloot,
Jan Crediet die is weer dood.

8.
Ik vaarden lest gelooft my vry,
Ook zo op myn drukkery,
‘k Kwam om eenen riem papier,
Zonder geld ‘k kryg niet een zier,
Myn verzoek en kon niet lukken,
Want den baas die wou niet drukken,
Ik wierd daar van schaamte rood,
Jan Crediet die was ook dood.

9.
Gaat by Broer, by Zus, of buur,
Op een groote avontuur,
Al hebt gy geen munt of kruis,
Jan Crediet die is niet t’huis,
Komt gy uwen nood te klagen,
Daar is weinig toetedragen,
Zy laaten uw in ’t verdriet,
Door de dood van Jan Crediet.

10.
Zo waar dat gy gaat of staat
Om Crediet, het is te laat,
Gaat gy Zuid, West, Oost of Noord,
Het is altyd 't zelve woord:
Want al zyn 't uw beste vrinden,
Jan Crediet is niet te vinden,
Gy moet blyven in den nood,
Om dat Jan Crediet is dood.

Aria.

Op een aangename wys:

1.
Tree in 't bosch met bange schreden,
Waar 't edelst pand my wierd ontrukt
Waar dwaal ik heenen,
Waar dwaal ik heenen,
Vlieg in deez' Rivier, verzwakt door bange schreden,
Toen men in 't Bosch een Tyger gints zag komen aan,
Een Tyger gints,
Een Tyger gints,
Een Tyger gints zag komen aan.
2.
Waar vlieden wy heen om ons te redden,
Hier aan deez' Rots vol angst en pyn,
Zou deez' plaats ons Grafstee zyn.
Zou deez' plaats ons Grafstee zyn.

Aria

Op een aangename wys:

1.
Neen Outje dat doe ik niet ligt,
Het was tegens geweeten en pligt:
Want om dat verduivelde geld,
Zit menig verduiveld bekneld.
2.
Wat nut baat my rykdom en eer,
Volg ik u bederfelyke leer,
Dan zoude by vaten vol wyn,
De drommel myn broeder steeds zyn.
3.
Ik leef hier by 't vrolyk onthaal,
En lag met u vleyende taal,
Ik blyf liever een eerlyk knegt,
Wat raakt my wat hy 'er van zegt.

Aria.

Op een aangename wys.

1.
Ja Fany, ja, een milde regen
Van voorspoed ruischt op al u wegen,
Myn roem en goudzucht is voldaan;

Dan ach! hoe zeer myn hart mogt zwoegen,
Het smaakt geen aasje vergenoegen,
Gy dierbaar Meisje, mist daar aan.

2.

Een hut van kly, aan 't eind' der aarde,
Een plekje grond van luttel waarde,
Blyft in myn oog een grooter schat
Dan al 't vermogen van een Koning,
Wanneer ik in die schaamle woning
Uw boezem tot myn rustplaats had.

3.

ô Zoet herdenken vol van smarte,
Toen my uw teêrgevoelig harte,
Myn eenigste bezitting was;
En ik aan uwe zy gezeten,
Van elk miskend, van elk vergeten,
Myn rykdôm uit uw oogen las.

4.

ô Als dan alles teêrheid aêmde,
En myn gevoel 't Heelal omvaêmde,
Dan zeeg ik op uw lipjes neêr,
Dan sprak ons hart en wy, wy zwegen,
Ik wenschte en alles was verkregen,
En gy, gy deed geen zugtjens meer.

6.

Vaak waande ik, in my zelf verloren,
Het teêr gewemel nog te hooren,
Dier kalme beek, wier oevergras,
Wier zagte boord op duizend plekken,
Nog tot getuigen kan verstrekken,
Hoe zalig eens uw Minnaar was.

6.

ô Als gy langs haar stille baaren.
By 't bleeke licht der Maan gaat waren,
Aan de avond van een koelen dag:

ô Denk dan hoe door heel myn leven,
Geen straal meer om my heen zal zweven,
Die myn geluk aanschouwen mag.
7.
Laat dan een traan uit uwe oogen,
Een traan van liefde en mededogen,
Die ’t bevend gras bepaarlen zal,
Ach, Fany! Fany! wil herdenken,
Toen elk een traan myn hart mogt krenken,
Toen my ’t Heelal geen zugt ontstal.
8.
Laat echter my dit traantjen vloeijen,
Dat duizende het gras besproeijen,
Myn hart geniet de waarde ‘er van!
Och! waarom ’t langer nu verzwegen,
Een traan blyft noch de jongste zegen,
Die my uw liefde schenken kan.

Een Nieuw Lied.

Op een aangename wys:

1.
Men zet voor eerst een stuurs gezigt,
Myn stem doet ieder Wetten geven,
Myn oog alleen op u gerigt,
En op myn wenken te doen beven,
Voldoen wy steeds aan onze pligt,
Het geen den Meester kan behagen,
En elk ziet nu of aan het ligt,
Hoe een Sipier is te beklagen.

2.
Het huisselyk, het waar geluk
Van een paar deugdzaam Wettelingen,
Ik vrees dat ik vol angst en druk,
Door slot en grendels heen doen dringen,
Maar zo den uitkomst wierd na wensch volbragt,
Het middel wierd met vreugd ontvangen,
Den heil van 't menschelyk geslacht,
En hield weldra den anderen gevangen.
3.
Nu voel ik steeds met veel vermaak,
Myn eilbaan in myn post begeven,
Maar doen ik zag dat deze zaak
't Geluk besliste in myn leven.
Treurt waarlyk voor dit ambacht niet,
Ligt zou men daar al weer na streven,
Wanneer een elk in zyn verdriet,
De lieve vreugden weer kan geven.

Het Krygsmans Leven.

Op een aangename wys:

1.
Zo rold het Krygsmans leven,
Gelyk een Schip dat door de wind,
Door storm en zee gedreven,
Byna zich reddeloos vind;
Doch in het dringenste gevaar,
De zee bedaard, de lucht raakt klaar,
Zo rolt het Krygsmans leven
In 't dringenste gevaar.

2.
Men geeft zich ’s nachts tot rusten,
Men weet van kommer of verdriet,
Geen onheil of onlusten,
Nog zorgen kweld ons niet,
Doch ’s morgens als de dag komt aan,
Dan hoort men de revelje slaan;
Men doet ons commandeeren,
Om te marcheeren gaan.
3.
Zo trekken wy ten stryden,
Hoe menig vrouw men schreije ziet,
Die van haar Man moet scheiden,
En mooglyk nooit weer ziet,
Doch hy toond zich als een oorlogsman,
Beveeld haar aan Gods hulpe dan,
Zyn hart vol medelyden,
Dat naauwlyks scheiden kan.
4.
Zo moeten wy marcheeren,
Ter plaatze waar ons vyand staat,
Men doet ons commandeeren,
Ons tenten op te slaan,
Ons bed is stroo, ons rok het dek,
Waarop men onze leden strekt
Tot aan de blyde morgen,
Dat ons den Tamboer wekt.
5.
De dag komt hier genaaken,
Of weer die doffe trom,
Men hoort Houwitzers kraaken,
Alarm, alarm rondom,
Men ziet langs veld, langs kreupelbos,
De Jagers komen op ons los,
Men ziet haar attaqueeren
Van voorpost tot voorpost.

6.
Men hoort de trommels raazen,
Een ieder kweet zich als een man,
Men hoort trompetten blaazen,
Het zal ten stryde gaan,
Men lost het donderend kanon,
Speeld op klaarnetten en bason,
Met kogels en kardoesen,
Groet men haar wellekom.
7.
Men ziet de Huszaaren flankeeren,
De Kanonnier valt dapper aan,
Granadiers velt uw geweeren,
Het zal ten stryde gaan,
De Legers rukken beide aan,
Elk weerd zich dapper in het slaan.
De vyand moet retireeren,
Het stryden is gedaan.
8.
Hoe menig duizend helden
Zyn hier ter aarden neergeveld;
Men ziet de groene velden
Met menschenbloed bevlekt,
Een ander kermt en zugt toch nog,
ô God! verligt myn smerten doch,
Haalt myn in het eeuwig leven,
En neemt myn smerten weg.

Op het draagen van Luiwyven Jakjes, Boeselaars en allerhande vreemde Modes.

Wys: Daar was een Meisje van Amsterdam.

1.
Kom Vrouwtjes nu weer op de koord,
Je weet toch wat ‘er thands behoord,
Nu kan je u geld besteeden,
En kopen een Luiwyve Jak,
En volg de Mode mede.

2.
Doch daarmee is het niet gedaan,
Wil men dan recht na de mode gaen,
En statig paradeeren;
Een breede schuif hoord daer ook aen,
Dat zyn eerst mooije kleeren.

3.
De rug geruit, doch kort van lyf,
’t Staet anders veel te oud en styf,
Het Boezelaer onder de armen,
De Borsten rykelyk opgezet,
Nu dat ’s om te verwarmen.

4.
Een Boezelaer van het zelfde goed,
Maer lang, dat het hangt op de voet,
Daer gaet men dan mee zwieren;
Het heeft gedraeit dan lings dan rechts,
Kyk dat zyn de manieren.

5.
En om haer Hals een Snoer vyf zes
Van kraeltjes, voor ’t hoofd een bles;
Al met gekrulde lokjes,
Haer Ooren zynen dan verzierd
Met valsch gewerkte klokjes.
6.
Hun Buik en Borst wat opgezet,
Kijk dat staet eens byzonder net,
De Rokken op de hielen;
Of slepen byna lans de straet,
Dat zy ‘er over vielen.
7.
Hun Hoed en Muts niet min vercierd,
Met Linten Strikken gemanierd,
Met Kettings halfve Maenen,
Met Starren van ’t fynste stael,
En wie zou zich dan schaemen.
8.
De kleur van het Luiwyvenjak,
Is zeker wel een groot gemak,
Men kan de Mode eeren;
Veel Wyven wasschen tog niet graeg,
Dit kunnen z’ nu ontbeeren.
9.
’t Is altyd knapjes dag aen dag,
De Mode baerd hun geen ontzag,
Zy kunnen het lang draegen,
Men kan ‘er slegts geen vuil op zien,
En dat is hun behagen.
10.
Een ieder loopt thans eeven hart:
Des Maendags na de Noordermart,
En wil een Jakje koopen,

En dat van het Luiwyven goed;
Zoo ziet men ze by hoopen.

11.

Kom Meisjes, Vrouwtjes, rep je wat,
Gy oude Wyven van de Stad:
Al moet gy op krukken loopen.
Loop dan niet harder als je kan,
Een Luiwyvejak te kopen.

12.

Een elk is dan wel voorzien,
En Saertje, Grietje, Mietje, Dien,
Elk laet een Jakje maken,
En dat van het Luiwyven goed,
Hier meede zullen wy staeken.

Het Nedrige Hutje.

Op een aangename wys.

1.

Arm en Nedrig is mijn Hutje,
Maer de rust en eenigheid,
Woond ‘er in by elks voetstap
Tekend ons de Vredenheid,
Laet de Liefde by ons woonen,
Die ons niet dan bloemen bied,
Noodlot ik beny selfs Vorsten,
Ook hun kroon nog glorie niet.

2.
Als mijn wijfje my aen ’t Herte,
Vrolijk als een Engel rust,
En sig wiegend in mijn arme,
Nu eens scherst dan streelt dan kust,
Als ter syde van mijn Hutje,
’t Silver beekje ruisend vlied,
En de Maen ons dan beluisterd,
God! hoe dankt u dan mijn lied.
3.
Met een kusch doet sy me ontwaeken
Reeds by de eerste morgen straal,
Juigt het blyde Zonligt tegen,
Zit met my aen ’t oggendmael,
Spoed haer dan van dartle kinderen,
Naer een arbeid bly van siel,
Spint het Vlas dat ik haer bouwden,
Op het vaerdig snorrend wiel.
4.
Sy is altijd bly en lustig,
Als sy iets teders my verteld,
ô Wat is die Man gelukkig,
Die sig nooit aen Rijkdom kweld,
Arm en nedrig is mijn Hutje,
Want de Vreede woond ‘er in,
God geeft my altijd die Vreede
Dat ik vergenoegheid min.

Zedelyk Herders Lied, tot lof van een goeden Herder, die zyn Schaapen wel bestierd om van de Wolf bevryd te zyn.

Stem: Wel Luxemburg.

1.
Ach Menschen hoort eens mijn vermaen,
Die reden en den zin verstaen,
Na den natuur en maet,
Zoo den tijd bestaet,
Tot een les gegeven!
Vooral de Ouders die nog Kinders voed,
Als een Herder die zijn Schaepjes hoed.
Waer dat u pligt voor staet,
Dat gy hen niet verlaet,
Waer dat gy nu heenen gaet.

2.
Hoord wat een goeden Herder,
Al die in mijn stal verkeerd,
En rechte Herders zijn,
Vreest geen leed of pijn,
Van geen wilde Dieren,
Houd uwe Schaepjes onder u gebied,
Of gy den Wolf of den Luipaerd ziet,
Zijt daer niet voor benoud,
De Schaepjes die gy houd,
Heb ik u toevertrouwd.

Is ’t dat u Schaepjes zijn verstrooid,
Waer distels en het onkruid geroeid,
Waer datze zijn misleid,
Tot bedorven tijd,
Gaen hun voedzel raepen,
Roept hem dan weder met een zoet geluid,
Met het gegalm van u Herders Fluit,
Al die u zal verstaen,
Die komen op u aen,
Weer op de regte baen.

4.

Hebt gy noch Lammers teer en klein,
En die nog niet volwassen zijn?
Daer moest gy allermeest,
Voor hun zijn bevreest,
En voor zorg draegen,
Dat zy niet loopen uwen Schaepstal uit,
Laet eenig giftig of fenynig kruit,
Zint dat gy hem geleid:
Naer goed gelegenheid,
In hun onnozelheid.

5.

Helaes veel Herders doen dat niet
Zy slapen op hun Herders spriet,
Waer dat den Wolf briest,
Maer hen reeds verkiest,
Zonder tegenstrijd,
Die niet peinzen op den Herders last,
Die van den Meester hen is toegepast,
Wanneer hy hem den staf,
Tot eenen Herder gaf,
Op zijn beveelen straf.

6.

ô Herders zo gy niet ontwaekt!
Of dat gy uwen slaep niet staekt,

Steld gy u gantsche kooy,
Tot den Wolf zijn prooi,
Die hy zal verslinden:
Hoort gy ’t bleere van u Schapen niet
Daer gy de Schaepen voor u oogen ziet,
Verliest gy een daer van,
U Meester is de man
Die het u wyten kan.

7.

Veel Herders zijn met vrees belaen,
Om Ram en Lammers voor te staen,
Die voor een klein gerucht,
Neemen zelfs de vlucht:
En hun vee verlaeten,
Die maer speizen in den grootsten nood,
Beter de Schaepen als de Herder dood,
Als wy maer zijn bevrijd,
Wat een lafhartigheid,
Die zoo een Herder zijt.

8.

Wat zal het met den Herder zijn,
Die laet de Schaepen in de pijn,
Onder het Wolve zaed,
Zonder troost of baet,
Om bestierd te weezen,
Voor zijn loon heeft hy niet verdiend,
Als zijn Meester hem ontrouwig vind,
Hy Ram en Lam verliest,
Daer Beer en Wolf briest,
Voor zynen stal verkiest.

9.

Gelukkig Schaepje die hier leeft,
Die eenen goeden Herder heeft,
Die u heeft opgestaen,
Zijt hem onderdaen,

En houd hem in waerde,
Die brengt zijn Schaepen zoo wel groot als klein
Voor zynen Meester zuiver klaer en rein,
Gezond in zijn Stal,
Den Meester vooral,
Hem daer voor loonen zal.

Een Nieuw Lied, van een Schevelings Meisje.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Daar kwam een Meisje van Schevelingen aan,
Zy had een mantje met vis gelaan,
Zy riep voor gewis,
Wie koopt ‘er myn vis,
Haan en Rog die levendig is.

2.

Een Snaakje die uit zyn venstertje lag
Die knikte dat Meisje goeden dag,
Hy riep met plaisier,
Zeg Sus hoord eens hier,
Verkoopt myn een Scholletje drie of vier.

3.
Wie bruid jou te knikken wie maakje zo groen,
Wat hagel Sinjeurtje wat wilje my doen,
Jy draaid myn een loer,
Jou olyke hoer,
Wil jy niet verkoopen loop dan na jou moer.
4.
Ik wil wel verkoopen maar jy vraagd na Schol,
Wel Meisje heb jy dan jou mantje niet vol,
Ja Haanen en Rog,
Die heb ik ook nog,
Geloof myn Sinjeurtje ik heb nog niet verkogt.
5.
Maar alle maal Haanen daar heb ik niet an,
Heb jy by geval ook geen Pieterman,
Ik heb ‘er nog twee,
En de myne is drie,
Ik geloof niet Sinjeurtje voor dat ik het zie.
6.
Ei kom dan maar binnen dan maak ik jou los
Wat heeft jou dat Sootje aan Strand wel gekost,
Een Daalder Sinjeur,
Dat geef ik ‘er veur,
Geef jy nou twee Gulden dan hebje ’t niet duur.

7.
Dat Snaakje niet bleu was, hy trok fris van leer,
De Meid wierd verlegen foei schaamje myn Heer,
Als jy het niet laat,
Myn vry dan verstaat,
Dan roep ik jandome de menschen van straat.
8.
Maar of Sinjeur Gek was hy agten het niet,
Hoe meer dat hy stompte hoe meer dat zy riep,
Jandome schei uit,
Betaal me geen duit,
Laat myn voor de Satan de Kamer maar uit.
9.
Zwygt stil jou Caronje ik heb al gedaan,
Daar hebje twee Gulden nu kenje maar gaan,
Als Jacob wat zeid,
Myn aardige Meid,
Dan moet jy maar zeggen myn Vis ben ik kwyt.
10.
Oorlof Schevelingers die Haanen verkoopt,
Ik raje dat jy met geen Pietermans loopt,
Van Vryjers of Mans,
Dan heb jy geen kans
Te proeven, van Levendige Pietermans.

Op belaggelyke Modes des Jonge Heeren.

Stem: Myn lieve Zaartje, &c.

1.
Gy jonge Heeren van de Stad,
Wil gy de Mode eeren
Kiest dan het geen gy sin in had,
En draegt dan Modes kleeren,
Een hoedje sonder rand,
Dat is de eerste trant,
Het hair seer kort gesneeden,
Een Pofdoek hoog tot aen de mond,
En in de Ooren meede,
Twee Ringen dat staat pront.
2.
Het Rokje kort, dat is de trant,
Van vooren sonder panden,
De Rug seer smal dat staet gelant,
De Mouw tot op de handen,
Een swart fluweele Boord,
Seer hoog, soo het behoord,
De sakken niet vergeeten,
Die bind men agter op het gat,
Of op de Borst wilt weeten,
Dat staet seer net en glad.
3.
Het Halfhembd gelijkt nu thans,
Wel een Aenspreekers Befje,

Met kleine plooitjes, a la frans,
Wel Heertjes wat besefje
Niet al voor sottigheid,
Nu is het thans een tijd,
Men moet de Mode eeren,
Wil men niet als een lafaard staen,
Om met dit soort van Heeren,
Op Salet of bal te gaen.

4.

Het Vestje van een duim of vijf,
Seer net 't aen lijf gespannen,
Staet alles proper vlug en stijf,
ô Neen! dat 's lang verbannen,
't Is alles ligt en digt,
Ja, al wat men verrigt,
Moet na de Mode weesen,
De oude sotheid is van kant,
Maer men sag ook voor deesen,
Toen bloeide ons Vaderland.

5.

Een Pantalon van Nankings goed,
Bedekt thans Buik en Billen,
selfs soo lag tot op de voet,
Wat segje van die grillen,
't Is alles na de swier,
So is de Mode hier,
En wil men die ontbeeren,
Men heeft geen agting voor die man,
Maer Incroyable Heeren,
Draegen de roem daer van.

6.

Nu siet men weer een nieuwe trant,
Tot berging van de handen,

Agter de klep, kijk dat staat kant,
Voor deesen was het schanden,
En let ‘er dan maer op,
Een Pruikemakers pop,
Sijn al die Modes Heeren,
Die soo spanceeren alle daeg,
En als sy die dan eeren,
Dan sijn sy vlug en graeg.

7.

Gepunte Schoene aen de voet,
Wat staet dat alles keurig,
En strikjes men ‘er dan op doet,
Kijk dan is men eerst swierig,
Dan stapt men als een Paeuw,
En altoos even gaeuw,
Maer siet men dan een Tanten,
Die meede na de Mode is,
Schoon dat sy hunne klanten,
Wel kennen dat ’s gewis.

8.

Doch eene kleine snoepparty,
Kan men toch ligtelijk waegen,
Weg met die oude dweepery,
In dees’ verligte daegen,
Weg met de eerbaerheid,
Van Man, of Vrouw, of Meid,
Laet ons maer vrolijk leeven,
De weelde is ons lust en sin,
Kan ons genoegen geeven,
Wat brengt het sorgen in.

Een Nieuw Lied, of Tegenzang op Hans Michel.

Op dezelfde Wys.

1.
Een keurig Man ging hoog bejaard,
Een aardig Wyfje trouwen,
Elk wenscht aan haar te zyn gepaard!,
Zy was de pronk der Vrouwen,
Haar lieve oog dat vonken schiet,
Men vind nooit haars gelyke niet,
Gelyke niet, bis.

Schoon dit Meisje keurig, en op veele Jonkmans verzot was, had zy echter behagen in een oude Man, maar ondertusschen.

Hy leide haar gelyk een kind,
Het geld dat maakt de liefde blind,
De liefde blind. bis.
2.
Zy had vernuft en veel verstand,
Zeer schoon en blank van leeden,
Zy was het puikje van het land,
En wierd door min bestreeden,
Zy stool het hart van ieder een,
Doch zy was met haar man te vreen,
Haar Man te vreen, bis.

Om die reede wist de oude Knorrepot ook wel, dat zyn Vrouw hem meer om 't geld dan om zyn daaden beminde, en ondertusschen.

Zo leide hy haar als een kind,
Het geld dat maakt de liefde blind,
De liefde blind, bis.

3.

Die oude grommert wiert weldra,
In jalouzy ontstooken,
Hy vloog by dag en nagt haar na,
En waakt onafgebrooken,
Op straat wierd men haar niet gewaar,
Geen sterveling kwam ooit by haar,
Kwam ooit by haar, bis.

Zelfs mogt zy niet eens in de Tuin wandelen, om dat hy bang was dat zy door andere zoude gezien worden, om die reden.

Kon hy haar leiden als een kind,
Het geld dat maakt de liefde blind,
De liefde blind. bis.

4.

Geen glans der maan nog zonneschyn,
Kon 't vrouwtje ooit bestraalen,
Zy moest geduurig eenzaam zyn.
Altoos in donker dwaalen,
Het Vrouwtje wierd bevreest en bang,
De tyd viel haar geweldig lang,
Geweldig lang, bis.

Die oude Grommert vond daar zyn behagen

in, om een schoone Vrouw allenig te bezitten, maar ondertusschen,

Hy kuscht en streeld haar als een kind,
Het geld dat maakt de liefde blind,
De liefde blind, bis.

5.

Het Vrouwtje zugten dag aan dag,
En was bevreest van harten,
Zy riep gestadig ô en ach!
Wat ley ik zwaare smarten,
Ik voel inwendig groot verdriet,
Myn man die bluscht het minvuur niet,
Het minvuur niet, bis.

Doch hoe de oude Grommert ook op haar paste veinsde zy ziek te zyn, en moest noodzaaklyk een Docter tot herstelling van haar gezondheid hebben, die de oude daadlyk liet haalen, en ondertusschen,

Schoon hy haar minde als een kind,
Zo wierd de oude paay verblind,
De paay verblind, bis.

6.

De Doctor sprak ik moet haar voort,
Eens goed magnetieeren,
Ik zal haar verder zo ’t behoord,
In orders weer coureeren,
De man bedogt zig geensints lang,
De oude zei: gaat maar uw gang,
Gaat maar uw gang, bis.

Nu kan men eens denken hoe verheugd dat dit

Vrouwtje was, van door den Docter onderzogt te worden, en ondertusschen,

Schoon hy haar minde als een kind,
Zo wierd de oude paay verblind,
De paay verblind, bis.

7.

Den Docter trad na 't ledikant,
Om 't Vrouwtje te bekyken,
Terstond nam hy zyn warme hand,
Ging haar daar mee bestryken,
Och zei zy wat een groot verstant,
Bezit de Docter van ons land,
Al van ons land, bis.

De oude paay, die niet eens merkten welke medicynen zy van den Docter kreeg, was volmaakt daar meede te vreeden, en ondertusschen.

Schoon hy haar minde als een kind,
Zo wierd de oude paay verblind,
De paay verblind, bis.

8.

De oude was eens uit gegaan,
De Vrouw zeer wel te vreden,
Zy dagt de Docter komt straks aan,
Ik gaa vast na beneden,
Wanneer hy komt dan is de zaak
Gereed, en strekt my tot vermaak,
My tot vermaakt, bis.

Nu kan men eens denken hoe verheugd dit

Vrouwtje was, toen de Docter aanschelde, en ondertusschen.

Schoon hy haar minde als een kind,
Zo wierd de oude paay verblind,
De paay verblind, bis.

9.

De Vrouw die sprak: och lieve man,
Deez' keer helpt my byzonder,
Kom toon uw kunst doet wat gy kan,
De Docter sprak geen wonder,
De Vrouw die wierd welras hersteld,
Den Docter die ontvong zyn geld,
Ontvong zyn geld, bis.

Nu kan men eens denken hoe naauwkeurig men op de Vrouwen moet passen, en evenwel word men nog van hun bedroogen, en ondertusschen.

Het was tog altyd lieve kind,
Schoon dat het geld haar heeft verblind,
Haar heeft verblind, bis.

10.

Nu Vrouwen word nu dikmaals krank,
De Artz zal uw coureeren,
Door Pillen, Poeder of door drank,
Of laat uw eens klisteeren,
Hy red uw spoedig uit de nood,
Bevrijd u zomtyds van de dood,
Ja van de dood, bis.

Want wie Duyvekater heeft zin, om met die magere man een togtje naar de Elizesche

velde te doen, een goed oud man te hebben is tog alles, maar ondertusschen.

Zyn oogen worden tog verblind,
Zy speelen met hem als een kind,
Ja als een kind. bis.

Op het Vinkje van Pierlala.

Op een fraaye Wys.

1.
Als Pierlala met min doorwond
Voor zig een Meisje koos,
Hy kuste haer voor haer rodermond
En sprak, gy zijt een Roos, bis.
Ziet eens mijn Vink dat niets ontbreekt,
En op het Roosje aerdig steekt,
Is 't Vinkje van Pierlala.

2.
Zy nam het Vinkje in haer hand,
En dankte Pierlala,
Voor zulke vreugd als minnepand
Tot vreugde voor als na, bis.
Zy wist niet waer zy hem bergen zouw,
Zy sprak ik heb geen vogelen kouw,
Voor 't Vinkje van Pierlala.

3.
Dat 's niemendal mijn lieve kind,
Het heeft in 't minst geen nood,
Als mijn geschenk maer achting vind:
Zoo bergt hem in uw Schoot,
Dan slaet hy wel een keer of agt,
Het Vinkje is van een goed geslagt,
Is 't Vinkje van Pierlala.
4.
Als 't Vinkje zoo gekoesterd wierd,
Stak hy zyn kopje op,
Hy zong gestadig van tierelier,
Hy zwol van Borst tot Krop,
Tot dat hy had zijn pligt voldaen,
Toen kon Pierlala niet langer staen,
Weg was toen Pierlala.
5.
Dat Pierlala zijn vink,
In 't kouwtje sloopte menig keer,
En hy gestadig zingt,
By roozemond mijn lieve meid,
En Pierlala die had geen tijd,
Weg was toen Pierlala.

Op het verwarde Huishouden.

Op een Aangenaame Wys.

DE VROUW.
Kom Meisjes die na 't huwlyk tragten,
Leert eerst van my hoe dat het gaat,

De Man die uw eertyds bemind,
Laat u alleenig met uw kind,
Hy scheld, hy vloekt, ja durft u slaan,
En ‘t geld dat hy per week noch wind,
Word by den kaars in drank verslind.

D E M A N .
Ach Meisjes looft myn vrouw toch niet;
Want zy spreekt niet dan logentaal,
Doet anders niet den gantsche dag,
Als by haar buuren gaan,
Daar zy de koffykan of vles,
Vind op de tafel staan,
Geen eeten klaar, geen bed gemaakt,
Het huis noch niet geveegd,
Niet anders heeft zy de gantsche dag,
Als maar de vles geleegd.

D E V R O U W .
Hoor die dronkaard daar eens raasen,
Daar heb ik immers nooit aan gedagt,
’t Komt niet als door zyn slegt bestaan,
Nacht en dag by de hoeren gaan,
En nu zal ik noch de oorzaak wezen:
Maar zo is al ’t mannen bestaan,
Als ’t op is dan heeft ’t de vrouw gedaan.

D E M A N .
‘t Is waar myn wyfje, zwyg maar stil,
Laat ons maar wel te vreden zyn,
Wy hebben allebei toch schuld:
Kom aan, schep goeden moed,
’t Zal voortaan oppassen zyn,
Als gy myn zin maar doet,
Laat by de buuren ’t praaten staan,
‘k Ga nooit weer aan de zwier;
Maar laat ons zaam te kermis gaan,
En drinken een kroes bier.

Een zeer vermakelyke Klucht, die aan de Zaankant is voorgevallen.

Stem: ’t Scheveningsche Meisje.

1.
Komt vrinden komt luisterd eens na dit lied,
‘k Zal uw gaan zingen wat in kort is geschied,
Hier aan de zaankant, een meisje galant,
Zy had een vryer, ’t was een jonge kwant.

2.
Zy zeide myn hondje, myn bekje, myn lam,
Als hy ‘er des avonds maar eens by haar kwam,
Dat schoon venusdier, was vol van plyzier,
Ging daaglyks werken op de moolen papier.

3.
Maar hy was een Olyslagers knecht,
Hy gaf haar een zoentje, en kwam wel te regt.
Zy riep Jan zagt, als gy myn verkracht.
Dan zal ik gaan schreeuwen als een dief in de nacht.

4.
Myn liefje ik zweer u by Lubbert zyn kat,
Dat ik u bemin en nog boven dat,
Ik sterf van rouw, zo gy niet word myn vrouw,
Geloof my het Meisje hadt ’t in haar mouw.

5.
Maar als hy zyn lusten by haar had gedaan,
Liep hy by een ander en kwam niet weer aan,
Men heeft tot haar gezeid, hebt gy geen spyt?
U Minnaar gaat vryen by een andere meid.

6.
Gaat hy by een ander neen dat gaat niet aan,
Zy heeft een pak vodden op haar buik gedaan,
Zy zei beste maat, gy weet in wat staat,
Loopt gy by een ander, neen dan word het laat.
7.
Zy maakte hem wys zy moest in de kraam,
En zei: gy weet wel wat gy hebt gedaan,
Ik breng u het kind, sprak zy goede vrind,
Of wild gy myn trouwen, dan maar gezwind.
8.
Hy stond heel verlegen en hadt haast berouw,
En zei daarentegen ik kies u voor myn vrouw,
Zy trouwden aldaar en wierden een paar,
Maar hoor eens wat kluchtje volgde daar naar.
9.
Men danste al dapper en sprong in ’t rond,
Het bruidje haar buikje viel op de grond,
Elk riep even hart, wat drommel is dat,
Ons bruidje is bevallen van een voddezak.
10.
Men liep na de Bruidegom heel gezwind,
Wenschte hem geluk met het vodde kind,
Zy zeide Kraamheer, op een andere keer,
Maak een levendig popje en geen vodden meer.
11.
Gy Moolenaars knechten wie dat gy ook zyt,
Als gy wilt gaan vryen houd uw by een meid,
By meer dat deugd niet, zo als ik meld in ’t lied,
Dan word gy bedrogen eer dat gy ’t nog ziet.
12.
Oorlof jonge Meisjes van den eersten trant,
Die hier omtrent woonen al aan de Saankant,
‘k Wensch u tot besluit, maak geen voddebuik,
Gelyk ik heb gezongen van de jonge bruid.

Klaag-Lied van een Minnaar, welke door zyn Beminde is bedrogen geworden.

Op een aangename wys:

1.
Elize ‘k zag u en ik minde,
Liefde is beschroomd, ik minde en zweeg,
‘k Was niets by u maar ik beminde,
‘k Wanhoopte niet maar ik verkreeg,
Ik zag u oog zo fiet zo vuurig,
My zoeken, staaren steeds op my,
Uw liefde lonkte my uw oogen,
En deeze blik was veinzery.

2.
Toen ik voor ’t eerst aan uwe voeten,
De taal der liefde hooren deed,
Verstiet u hand my niet Elize;
U mond goot balsem op myn leed,
Ik druk een kus op uwe lippen,
Gy wend het hoofd, het rust op my,
Een kus brand ook op myne wangen,
En deeze kus was veinzery.

3.
Herinner u die schoone avond,
Elize toen ‘k met u alleen,
In ’t Lommer Mirthe-bosje dwaalden,
De liefde zweefde voor ons heen,
Gy mind my zeide uwe lippen,
ô Leef gelukkig! leef voor my:

Gy noemde my u vrind u minnaar,
En deeze taal was veinzery.
4.
Een ander bied gy uwe lippen,
Een ander noemt gy uwen vrind,
Een ander maakt u kus gelukkig,
Heeft hy u meer dan ik bemind?
Dikwerf zwoerd gy voor my te leven,
En ook deez' een was veinzery,
Elize 'k zwoer voor u te sterven:
Vaart wel! straks is uw minnaar vry.

Een nieuw Lied.

Op een aangename wys

1.
Liefde, ja liefde, ja liefde,
Wat is de liefde blind,
Wat baaten al myn klagten,
Als ik geen troost en vind.
2.
Wat baaten al myn klagten,
Van my aan uw gedaan,
Waar door ik moet versmagten,
Waar door ik moet vergaan.
3.
Weg Jonkman met uw liefde,
Want uw liefde die is blind,
Zonder uw kan ik nog leeven,
Want ik ben nog maar een kind.

4.
Want ik ben noch jonk van jaren,
Steld uw zinnen toch niet op myn,
Gaat vry met een ander paren,
Zoekt een ander lief voor myn.
5.
Daar ik, ja, geheele nachten,
In hagel, storm, sneeuw en wind,
Op uw myn zoet lief heb staan wagten,
En nergens geen troost meer vind.
6.
Och wat een droevige woorden,
Och wat een verdriet voor myn jonk hart,
Door uwe liefdekoorden,
Zyn myn zinnen gantsch verward.
7.
Jonkman het kan u nooit gebeuren,
Dat gy myne liefde wind,
Daarom houd maar op met treuren,
Zoekt een ander die uw mind.
8.
Vaard dan wel myn uitverkooren,
Dien ik zo teder heb bemind,
Ik zal dan om u gaan doolen,
Tot ik een ander liefje vind.
9.
Maar ach! ‘k kan geen ander minnen,
Dan u myn waarde lief alleen,
Mogt ik noch uw hart verwinnen,
Door myn zuchten en gebeên.
10.
Jonkman gy hebt my bewogen,
Door uw zuivre liefde en trouw
Ik kan u smert niet meer gedogen,
Zyt myn man, ik ben uw vrouw.

Minne-Klagt van Louisa en Albert.

Wys: Van Roselinde.

1.
Deeze bloemen, deeze perken,
Hooren myne minneklagt,
Vlytig, vlytig aan 't werken,
't Is Louisa die ik wagt:
Moet zy agter deeze muuren,
Eeuwig in deez' kerker zyn,
Ach! hoe dikwerf veele uuren,
Zugt ik hier in minnepyn.

2.
Schoon dit kleed my doet vermommen
En ik eenen Tuinman schyn,
Mogt zy toch maar eenmaal kommen,
Albert zou gelukkig zyn;
Maar helaas; wat doet my vreezen,
Is het waar, het geen ik gis,
Zou het mooglyk kunnen weezen,
Dood is zy dat is gewis.

3.
Wat baat my nu al myn klagten,
Daar zy legt in 't naare graf,
Wreede dood komt my verzagten,
Rukt my van de waereld af
Wreede dood komt my thans nadren,
Treft my met uw fellen zyst,

't Ziedend bloed kruipt door myn adren
Daar gy my myn grafplaats wyst.
4.
Voor het laatst zal ik deez' bloemen,
Gaan besproeijen met een traan,
Ik pluk dit Roosje waard te roemen,
Dat met my in 't graf zal gaan:
Dit geweer zal my bevryden,
Van de droefheid die ik ly,
Ik leg dit Roosje aan myn zyde,
Met een dood zo ben ik vry.
5.
De avondstond die komt vast naderen,
De Kloosterdeur ontsluit zich daar,
Men ziet door 't digst der bladeren,
't Is Louisa al te waar,
Afgemat en moe van 't zugten,
Vliegt zy na haar waarde vrind,
Maar helaas! dit zyn de vruchten,
Daar zy hem doorstoken vind.
6.
Hy ontsluit voor 't laatst zyn oogen,
Ziet haar aan vol tederheid,
Valsche schyn heeft my bedrogen,
Ik moet na de eeuwigheid,
Ja, ik heb myn hart doorstoken,
Vliegt terug naar uwe Cel,
Uw wreede vader is gewroken,
Louisa, ach! vaar eeuwig wel.
7.
Ademloos en moe van klachten,
Valt zy op zyn boesem neêr,
Hier zal ik myn dood verwagten,
Albert zegt zy komt niet weêr:
Lieven Minnaar! wilt toch spreken,

Zyt gy weg dan voor altoos?
Neen, hy geeft geen taal noch teken,
Ik vind niet als een dorre Roos.
8.
Liefste Roosje vol van geuren,
Gy zyt nu myn eenigst goed,
Mogt gy nu voor eeuwig duuren,
Gy gaaft my weer nieuwen moed.
De dood die zal ons zaam veréénen,
Liefste vrind dit is ons lot,
Maar hoe waggelen myn beenen,
Ach! ik sterf, ô groote God!

Een nieuw Lied.

Op een aangename wys:

1.
Moeder geef my eenen man,
Allemaal witte boonen,
Die myn tyd verdryven kan,
Allemaal witte, met dubbelde pitte,
Allemaal witte boonen.
2.
Dogter jy zyt noch veel te klyn,
Allemaal witte boonen,
Jy moet nog slaapen 3 jaar allyn,
Allemaal witte, &c.
3.
Moeder het is een Schippers gast,
Allemaal witte boonen,
Hy maakt zyn broek aan de kwispel vast,
Allemaal witte, &c.

4.
Moeder het is op ’t Bed niet geschied,
Allemaal witte boonen,
Hy pikte my in ’t lange riet,
Allemaal witte, &c.
5.
Het riet was lang en de meid was kort,
Allemaal witte boonen,
Zy heeft haar rokjes opgeschort,
Allemaal witte, &c.
6.
Hebje van Jan de Knecht geproefd,
Allemaal witte boonen,
Dan hebje voor 9 maanden genoeg,
Allemaal witte, &c.
7.
Negen maandjes en een dag,
Allemaal witte boonen,
Het meisje in het kraambed lag,
Allemaal witte, &c.
8.
En toen het Kind ter waereld kwam,
Allemaal witte boonen,
Kreeg het een Franschmans pakje an,
Allemaal witte, &c.
9.
Toen de Jongen was bekwaam,
Allemaal witte boonen,
Toen moest hy met de snaphaan staan,
Allemaal witte, &c.
10.
Zie jy de Vader voor jou staan,
Allemaal witte boonen,
Jy durft jou oogen niet op te slaan,
Allemaal witte, &c.

Een nieuw Lied.

Op een aangename wys:

1.
Laastmaal als ik lag en sliep,
In het branden van den zon,
Overvallen door een droom,
By een klaar water bron,
Het was onder een Lindeboom,
Daar ik in slaap ontviel,
My dagt het wel mogt zyn,
Myn Engel, myn tweede ziel,
2.
Als Lusiana, die overschoone maagd,
By my eens gekomen was,
Ik vroeg of zy wat rusten wou,
Ja by my in ’t groene gras,
Zy zeide: ô ja! myn waarde vriend,
Zo passeeren wy onze tyd,
Het was in ’t bloeijen van myn jeugd,
Daar de liefde altoos vlyt.
3.
De Tempel daar wy offerhande doen,
Van het beste wat men heeft,
Ja zelfs ons eigen vleesch en bloed,
Daar men alles ten besten geeft,
‘k Verzogt om daar eens in te gaan,
Om te doen myn offerhand,
Maar neen, zy ’t my niet toe en stond,
Maar drukte my met haar hand.

4.
‘k Wierd door ’t weigeren van die maagd,
Met meerder minnepyn doorwond,
Ik heb het haar noch eens gevraagd,
Waarop zy ’t my daadlyk toestond,
Ja zeide zy myn waarde vriend,
Voeldoet aan my uw lust,
Ik ben geheel tot uw gerief,
Toen heb ik haar gekust.
5.
Haar Lyfje was met een riem omgord,
Haar halsje gelyk een zwaan,
Haar beide borstjes opgepronkt,
Nog schoonder als een Diaan,
Daarby haar twee bruine oogjes,
En haar lieve roode mond,
’t Was tot verligtenis van myn smert,
En ik wierd wel ras gezond.

Een nieuw Lied.

Op een aangename wys.

1.
Hoe wisselvallig is helaas! de wankelende staat
In ’t onderscheiden lot der brooze stervelingen,
Daar in het ongeval een ieder my verlaat,
En my zich altoos voelt,
En my zich altoos voelt,
Van ramp op ramp omringen,

2.
Daar ’t anderen wederom bevryd van pyn en druk,
In voorspoed en geluk hun dagen heen zien vloeijen,
Van ieder een geëerd, gevierd alleen om ’t los geluk,
Maar zo een lafaard vlyt alleen,
Maar zo een lafaard vlyt alleen
Verwaandheid aan te groeijen.
3.
Daar immers ’t waar geluk alleen bestaat in deugd,
Geen rykdom kan den mensch het waar genoegen geven,
De deugd geeft aan de ziel een onwaardeerbre vreugd,
Men kan door deugd alleen,
Men kan door deugd alleen
Op aard’ gelukkig leven.

Klagte van een getrouwd Man.

Wys: Van de jaloersche Vrouw.

1.

Al wie in slaverny wil leven,
En lyden meer dan ’t winter graan,
Moet zich slegts in de Echt begeven,
En slaan een wyf, als ’t myne is, aan.

2.
Wie ’t niet gelooft kan ’t slegts beschouwen,
Het leed dat ik verdragen moet,
En die dan nog zal willen trouwen,
Zit zelf de zotheid al in ’t bloed.
3.
Myn Huisserpent doet niet dan kyven,
Op meid en knecht en kat en hond,
Die gaan, maar ik, helaas! moet blyven,
Al noemt zy my een vagebond.
4.
’t Schoonmaaken is ’t waarmee myn slarie,
Myn mooije schyven steeds verbruid,
’t Begint de eerste Januarie,
En met December scheid ze ‘er uit.
5.
En ach! ik heb geen woord te zeggen,
‘k Moet alles doen wat zy begeerd,
Wil zy my slaan ik moet gaan leggen,
’t Mag gaan zo ’t wil, maar ’t gaat verkeerd.

De Vrouw van den Ambachtsman, naar ’t Hoogduitsch handschrift.

Wys: De Ambachtsman.

1.
De kleintjes zyn weer in de rust,
weer in de rust,
Dat ’s zo ver afgedaan,
Nu weder met vernieuwde lust,
Aan ’t verdre werk gegaan. bis.

2. Een Burgervrouw heeft nooit vry af,
   heeft nooit vry af,
   Zy leeft in slaverny,
Haar paardje loopt steeds op een draf,
   Wat dag het dan ook zy. bis.
3. De pot alleen neemt de ochtend weg,
   neemt de ochtend weg,
   't Is 't zelfde wat ik eet,
Hoe ik de zaak ook overleg,
   't Is middag eer 'k het weet, bis.
4. Het huiswerk moet tog ook aan kan,
   moet ook aan kant,
   En spreekt men van de naald,
Neemt men die 's avonds niet ter hand,
   ô! Dat word duur betaald, bis.
5. De Tobbe is meê geen kleine zaak,
   geen kleine zaak,
   'T is werken als een hond,
Men gloeid zomtyds gelyk een baak,
   Dat is tog niet gezond, bis.
6. Wat onnadenklyk groot verschil,
   wat groot verschil.
   Met zulk een ryke vrouw,
Die al kan krygen wat men wil.
   Hoe veel 't ook kosten zou, bis.
7. Zy kookt de pot, nog boent nog schuurt,
   nog boent nog schuurt,
   Noch wascht, zy zingt of speelt,
En naait een steekjen, of borduurt,
   Als 't naaijen haar verveelt, bis.
8. Is 't zomer, ô dan wandeld zy,
   dan wandeld zy.
   Of, vind zy 't goed, zy vaart,
Heeft hier of daar een vischparty,
   Of rydt een tour te paard, bis.

9. Geen vorst, al is ’t vreeslyk koud,
   hoe vreeslyk koud,
   Die haar slechts huiveren doet,
Zy is voorzien van turf en hout,
   Heeft ryklyk geld en goed, bis.
10. Geen kind baart moeite, zorg of leed,
   baart zorg of leed;
   Zy heeft de min in huis,
Daarna word het ter school besteed,
   En komt maar zelden t’huis, bis.
11. Wat onnadenklyk groot verschil,
   wat groot verschil,
   Als ’t my daarby beschouw.
Maar ‘k denk ’t is zo Gods wyze wil,
   Hy schiep toch ook die vrouw, bis.
12. Waarom of zy niet werken moet,
   niet werken moet,
   En ik schier nacht en dag,
Is iets, daar God ons beide voedt,
   Waarna ‘k niet vragen mag, bis.
13. Myn man zingt ook: God vond het goed
   God vond het goed,
   Dat is my toch bewust.
En ’t stukjen brood smaakt dien eerst zoet,
   Die na den arbeid rust, bis.
14. ’t Is zo gelyk hy zingt en zeit,
   en zingt en zeit,
   ’t Is hier weldra gegaan,
Dan vangt der zalige eeuwigheid,
   De heilige avond aan, bis.
15. Daar, in het onbeneveld licht,
   in ’t eeuwig licht,
   Verschil ‘k niet met Mevrouw,
Ik deed Gods wil, ik deed myn plicht,
   Dat is waarop ‘k betrouw, bis.

Register.

A.

Aan u alleen kom ik myn hart aanbieden.	Bladz. 20
Als ik bedenk myn jonge Maagdenleven.	21
Arm en nedrig is myn hutje.	45
Ach menschen hoort eens myn vermaan.	47
Als Pierlala met min doorwond.	61
Al wie in slaverny wil leven.	75.

D.

Daar zou ‘er een Jager uit jagen gaan.	12
Daar kwam een meisje van Schevelingen.	50
Deze bloemen, deze perken.	69
De kleintjes zyn weer in de rust.	76

E.

Een meisje dat myn zinnen streeld.	19
Een keurig man ging hoog bejaard.	56
Elize ik zag u en ik minde.	66

G.

Gy jonge heeren van de stad.	53

H.

Hoort vrienden in ’t ronden.	8
Hoe vrolyk kan de boer niet leven.	16
Hans Michel was een weduwnaar.	29
Hoe wisselvallig is helaas! de wankelende staat.	74

J.

Ja Fany, ja, een milde regen.	37

K.

Komt vrienden luisterd naar dees klugt.	25
Kom Vrouwtjes nu weer op de koord.	34
Kom meisjes die na ’t huwlyk tragten.	62
Komt vrienden komt luisterd eens na dit Lied.	64

L.

Laastmaal kwam ik in de stad.	3
Lief vriendin die ik beminne.	14
Liefste herderinne.	17
Liefde, ja liefde, ja liefde.	67
Laastmaal als ik lag en sliep.	73

M.

Men zet voor eerst een stuurs gezigt.	39
Moeder geef my eenen man,	71

N.

Neen outje dat doen ik niet ligt.	37

O.

O stille nacht, wiens duisterheden.	6
Ons heeft de Schepper van de liefde.	32

T.

Tree in ’t bosch met bange schreden. 36

V.

Vryers wilt u wel bezinnen. 27
Vrienden luisterd na dit Lied. 33

W.

Wie zag ooit schoonder schoone. 23

Z.

Zo rold het Krygsmans leven. 40